

‘Ik dacht: dit wordt mijn dood’

Vijftig jaar na Jan Wolkers en Godfried Bomans bracht ook Hans Dorrestijn (81) een week door op Rottumerplaat. Welke inzichten heeft hij opgedaan tijdens zijn verblijf op het Waddeneiland?

Over zijn voorgangers

“Net als Wolkers voel ik me helemaal thuis in de natuur. Alleen gedroeg hij zich op Rottumerplaat als een held, ik niet. Hij redde een scholekster het leven, door diens gebroken pootje te spalken, en ook een zeehond. Bomans werd er als stadsmens gillend gek van de krijsende meeuwen, voor hem was de natuur het gebied tussen twee steden. Qua schrijfstijl en humor voel ik me echter wel meer verwant met hem. Wolkers was bepaald geen humorist. De flauwste mop uit de gehele Nederlandse literatuur staat op zijn conto; in *Turks fruit* vertelt zijn schoonvader telkens maar weer de mop ‘Ken je die van die twee die naar Parijs zouden gaan? Ze gingen niet.’”

Over eenzaamheid

“In tegenstelling tot Wolkers en Bomans was ik er niet moederziel alleen. Bij me was een zes koppige crew en ik mocht zes gasten uitnodigen. Al heb ik me de eerste dag wel ontzettend eenzaam gevoeld en gedacht: waar ben ik aan begonnen? Bij aankomst stond er een windkracht 9, dat bleef zo gedurende de eerste week. En ’s nachts was het steenkoud, ik deed geen oog dicht. De eerste ochtend werd ik op het strand geïnterviewd en moest aan Bomans denken. Zijn teloorgang is wel eens toegeschreven aan zijn tijd op Rottumerplaat. Ik dacht: dit wordt ook mijn dood. Maar ik herpakte me en wist aan het eind van die dag dat ik het zou redden. Met dank aan de geweldige club daar, ze hebben me er echt doorheen gesleept.”

Over ouderdom

“Ik heb mijn zwaktes proberen te verbergen, maar toen ze me voor de zoveelste keer wilden filmen op de top van een duin met die wind kon ik halverwege niet meer omhoog. De regisseur – type

Jerommeke uit *Suske en Wiske* – tilde me op en droeg me omhoog. Ik ben nu dus zover gekomen dat ik door mensen een duin opgeholpen moet worden.”

Over de natuur

“Toen de wind eindelijk was gaan liggen heb ik twee baltzende graspiepers gezien. Een prachtig tafereel. Ze bekeken elkaar met glinsterende ogen, draaiden om elkaar heen en gromden van geluk. Het leken twee verrukte, verliefde tieners. Voor het eerst van mijn leven zag ik dat vogels niet alleen maar onverschillig een wip maken, maar dat ook zij echt dol op elkaar kunnen zijn. Mijn conclusie: vogels zijn ook mensen.”

Over zichzelf

“Ik was blij dat ik weer thuis was, maar had absoluut geen spijt, omdat het zo’n leuke groep bleek. Ik weet nu dat ik geen toppresentator ben, maar wel dat ik uiterst geschikt ben voor gezelschap en dat de mens de allerleukste diersoort is die er bestaat. Op mijn 81ste blij ik eindelijk geschikt als medemens.”

► ALLEEN OP EEN EILAND 22.10 NPO 2

Podcast: Alleen op een eiland

In de zedelijke podcast van *Alleen op een eiland* doet schrijver en cabaretier Hans Dorrestijn verslag van zijn gemoedstoestand tijdens de tv-opnames. Hij voert open en ongenueanceerde gesprekken met eindredacteur Annette Bakker. Van stress op de dag voor vertrek en de ontberingen op het eiland tot de vogels en gasten die hem een bezoek brengen. Ook haalt hij anekdotes op én draagt hij voor uit het werk van Wolkers en Bomans. Zie www.MAXvandaag.nl/podcast